

תת"ע 2246/02/15 - מדינת ישראל נגד מימון מור אוחיון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2246-02-15 מדינת ישראל נ' מימון מור אוחיון
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מימון מור אוחיון

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם נרשמה הודעת תשלום קנס המייחסת לו עבירה על תקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה. הנאשם כפר במיוחס לו ונשמעו ראיות.
2. במסגרת פרשת התביעה העיד עורך הדוח מר שוקי חביב ובאמצעותו הוגשה הודעת תשלום הקנס שנרשמה לנאשם (ת/1). יוער כי בתחילה הוגשה הודעת תשלום הקנס מכוח "כלל הקפאת הזכירה בעבר" אך לאחר שעד התביעה הבהיר כי האירוע זכור לו הושב המוצג לידי המאשימה והוא שב והוגש והפעם מכוח סעיף 27 לפקודת התעבורה.
3. מתיאור הנסיבות עולה כי עד התביעה הבחין, לדבריו, בנאשם כשהוא אוחז טלפון נייד תוך תנועת הרכב בעת שרכב עד התביעה נסע במקביל לרכב הנאשם. הנאשם בחקירה נגדית ביקש לקעקע רכיב זה בגרסת עד התביעה אך דומני כי הדבר לא עלה בידו. עד התביעה השיב כי צפה בעבירה כאשר היה "קצת לפני הכיכר" ואישר כי כאשר רכבו של הנאשם היה בתוך הכיכר לא הייתה לעד התביעה אפשרות לצפות בו (ע' 3 ש' 1-2). הנאשם טען כי בכביש המוביל לכיכר היה "פקק" ולכן לא היה עד התביעה יכול לנסוע במקביל לנאשם ולהבחין בביצוע העבירה. עד התביעה שכאמור טען כי האירוע זכור לו ובאותו שלב לא העיד מתוך הכתוב ציין כי "לא היה פקק". עם זאת, הודה עד התביעה כי לא התייחס בהודעת תשלום הקנס למצב התנועה עובר להבחנה בעבירה (ע' 3 ש' 20). הנאשם חקר את עד התביעה גם ביחס ל"לחץ" שהאחרון הפעיל על הנאשם על מנת לחתום על הדוח. עד התביעה ציין כי הוא אינו "מלחיץ" לחתום והסביר כי אמר לנאשם כי החתימה היא לאות קבלת הדוח ולא אישור על נכונות האמור בו (ע' 4 ש' 1-4). עד התביעה

שב ואישר כי ראה את הנאשם מחזיק טלפון בידו (ע' 4 ש' 6-7).

4. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לעצמו. הנאשם ציין כי ברכב הייתה באותה עת בת זוגו אולם נוכח נתק בין השניים לא זימן אותה הנאשם לעדות. ב"כ המאשימה עימת את הנאשם עם האמור בת/1 בדברי הנהג ולפיהם הנאשם לא שוחח בטלפון אלא החזיק בו על מנת לראות מה השעה. על כך השיב הנאשם - " יכול להיות. הייתי בלחץ באותו הרגע..." וכן " .. לשאלת בית המשפט, אמרתי לשוטר שהחזקתי לראות את השעה, זה היה מתוך לחץ (ע' 5 ש' 5-6 וש' 7-9). הנאשם נשאל כיצד "לחץ" הביא אותו לומר דברים שאת קיומם הוא מכחיש בתוקף במשפט והנאשם השיב - " זה היה ערב חג. לא נעים לקבל דוח בערב חג. לא נעים ששוטר עוצר אותך. אני עדיין טוען שלא החזקתי את הטלפון..." (ע' 5 ש' 10-14). הנאשם הכחיש כי בשל הלחץ מסר לעד התביעה מה באמת קרה ורק לאחר מכן שב לעשתונותיו ושינה את גרסתו (ע' 5 ש' 15-17). הנאשם אישר כי בכביש המוביל לכיכר קיימים 2 נתיבים מקבילים, כפי שציין עד התביעה, והוסיף כי בצד הדרך יש חניות בהם חנו רכבים ו"כמעט אף אחד לא נוסע בנתיב הימני" (ע' 5 ש' 26-28).

דין והכרעה

5. לאחר שמיעת העדויות בתיק ולאחר שהזהרתי עצמי כי גרסת המאשימה בתיק זה מבוססת על עדות יחידה, מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום וזאת על יסוד הטעמים הבאים:

ראשית, גרסתו של עד התביעה הותירה רושם חיובי ואמין. גרסה זו לא נסתרה כלל בחקירה נגדית. ודוק: עד התביעה העיד כמעט במהלך כל עדותו מן הזיכרון בלבד ולא מן הנייר. רק בתום פרשת התביעה התקבלה שוב הודעת תשלום הקנס שרשם עד התביעה כראיה והפעם מכוח סעיף 27 לפקודת התעבורה.

שנית, הן עד התביעה והן הנאשם העידו כי הכביש בו נסעו הנאשם ועד התביעה מאפשר נסיעה במקביל של שני רכבים. הנאשם ציין אמנם כי בצד הדרך יש חניות וכמעט איש אינו נוסע בנתיב הימני אך לא הוצגה לי כל ראיה ממנה עולה כי בעת האירוע לא יכול היה עד התביעה לנסוע בנתיב הימני ולהבחין בביצוע העבירה.

שלישית, וזהו העיקר, הנאשם לא חלק על כך שטען בפני עד התביעה כי החזיק בטלפון על מנת לראות מה השעה. בעפ"ת (ת"א) 9847-04-13 **ברין נ' מ"י** (לא פורסם) קבע בית המשפט המחוזי בת"א " **... שעיין בתקנה בכללותה, על כל מרכיביה ויסודותיה, מחייב להגיע למסקנה שהאיסור הוא להשתמש בטלפון, כלומר, לדבר בו, לשלוח ולקרוא מסרונים, לשחק בו, או אף להשתמש באפליקציות כגון G.P.S, אך לא לשאתו בלבד. הפרשנות הנכונה היא לראות קיומו של האיסור רק כאשר השימוש הוא שימוש אופייני למכשיר הטלפון, וכמובן טלפון חכם, לא שימוש בו כחפץ דומם** ". לטעמי ברור כי בגדר "שימוש" בטלפון לאור המצוטט כולל גם החזקה בטלפון על מנת להתבונן בשעה המופיעה על צג המכשיר. אין לעניין זה כל הבדל בין צפייה בשעה לבין קריאת מסרונים כפי שציין

בית המשפט המחוזי בפרשה האמורה.

הנאשם כאמור לא חלק על כך שאכן אמר לעד התביעה כי החזיק בטלפון על מנת לראות את השעה. לדבריו בבית המשפט, הוא עשה כן מתוך "לחץ". "לחץ" שנבע מעד התביעה לא הוכח שכן עד התביעה נשאל במפורש על "לחץ" שהפעיל - באותו הקשר היה מדובר בלחץ נטען על הנאשם לחתום על הדוח - ועד התביעה הכחיש זאת. עד התביעה כלל לא נשאל על לחץ אחר שהפעיל על הנאשם להודות במה שלא עשה. תשובת הנאשם לשאלה מדוע אמר לעד התביעה כי החזיק בטלפון על מנת לראות מה השעה ולאחר מכן שינה את גרסתו במשפט אינה משכנעת. הנאשם השיב בעניין זה: "**זה היה ערב חג. לא נעים לקבל דוח בערב חג. לא נעים ששוטר עוצר אותך..**" (ע' 5 ש' 12-13). דברים אלה נכונים כמובן אך מהם לא עולה כל "לחץ", וודאי לא לחץ כזה שיגרום לנאשם להפיל עצמו בעבירה שאותה לטענתו כלל לא ביצע.

נוכח כל האמור לעיל, אני סבור כי יש להעדיף את גרסת הנאשם לעד התביעה לפיה החזיק בטלפון בעת תנועת הרכב על מנת לראות מה השעה על פני גרסתו הכבושה במשפט ולפיה לא ביצע כל עבירה. זאת, בעיקר משום שלא ניתן כל הסבר סביר ומשכנע לכבישת הגרסה שאותה הציג הנאשם במשפטו.

6. נוכח כל האמור לעיל מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' אייר תשע"ה, 27 אפריל 2015, במעמד הצדדים